

12 desembre – Manifest pel 83è aniversari de les normes de Castelló

SEPC :: 09/12/2015

El 12 de desembre ens trobem totes a Castelló per a reivindicar una història, una llengua i una cultura que ens és comuna; i un futur a construir.

*“És un fet acceptat hui, per casi bé tots, que la llengua pròpia és la més alta manifestació de la personalitat d’un poble i que aquells pobles que han recobrat la seua consciència com a tals no sols s’entreguen a l’ús del seu propi parlar, sinó que aspiren a la seua màxima depuració com a fenomen cultural i com a prova de que volen tornar a ser ells mateixos. [...] Moltes causes, no totes literàries i cap d’elles desconeguda, han produït a l’hora d’ara una curiositat viva i desperta envers totes les manifestacions espirituals del País Valencià i segurament envers el seu parlar. **És a dir que el nostre poble comença a sentir la dignitat de la llengua pròpia.** Deure de patriotisme i de cultura és treballar per a que eixe impuls no afeblisca i per a remoure tots els obstacles que s’oposen a la seua expansió.* “[i]

Durant el primer terç del segle XX, i acompanyada del clima cultural de la Renaixença, la societat valenciana va experimentar la necessitat de disposar de la normativització de la seua llengua. Les Normes de Castelló, o Normes del 32, foren un acord signat per representants del món de la cultura i del valencianisme polític i institucions culturals de tot el País Valencià que constatava l’adopció –amb matisos– de la reforma ortogràfica empresa al Principat per l’Institut d’Estudis Catalans materialitzada en la gramàtica catalana del 1918.

En la seua dimensió material, les Normes de Castelló no són sinó un document més aviat breu i modest, compost d’una breu introducció i 34 regles ortogràfiques, però en el pla social són una constatació ferma de la unitat de la nostra llengua, una afirmació sòlida de la identitat del poble valencià i és per això que la seua commemoració esdevé una oportunitat i una mostra de reivindicació nacional.

El català ha estat perseguit pels diferents estats – i els seus poders – que governen sobre el nostre poble. El 1561 el Tribunal del Sant Ofici ja obliga a que *no se escriban los processos en llengua catalana*. No podem obviar els Decrets de Nova Planta de les diferents parts del nostre país que prohibien l’ús oficial del català o la castellanització, substitució o eliminació de topònims vernacles. El 1776 el bisbe de Mallorca obliga a utilitzar el castellà a les parròquies, el 1794 la Convenció Nacional Francesa decreta l’ensenyament generalitzat del francès – parlat per un 10% de la població de l’estat en aquell moment –. Al 1825 es prohibeix l’ús del català a les escoles, 13 anys més tard el seu ús als epitafis dels cementiris. Al segle XX, després de la guerra civil i amb l’inici de la dictadura feixista de Franco, s’hi sumen una llarga llista més d’envestides contra el català: tancaments de mitjans de comunicació, desterrament del català de l’àmbit públic, censura i repressió contra aquells que el parlaven, entre d’altres. Amb l’anomenada transició, la Constitució Espanyola relega

a un paper secundari el català en els territoris on és llengua pròpia. A finals del segle XX es publiquen una sèrie de decrets en contra de la normalització del català, en aspectes com l'etiquetatge de productes o patents i publicacions de caire científic. Amb tot, seguim en la mateixa situació: el 2007 el nou Estatut d'Autonomia d'Aragó no reconeix l'oficialitat del català parlat a la Franja de ponent, el 2008 l'Académie Française es declara en contra del reconeixement de les llengües regionals a la Constitució. El 2010 es fa pública la sentència del Tribunal Constitucional respecte a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que estableix entre altres que la llengua catalana no és la preferent de l'administració ni la vehicular del sistema educatiu. Esta és només una petita mostra enmig d'un llarg etcètera d'intents de fer trontollar allò que ens uneix.

Som conscients de la importància de la llengua com a eina de vertebració d'identitats culturals i polítiques, i és per això que mai defallirem en la lluita pel seu impuls i normalització arreu de la nació. Cal que siguem conscients que cada atac a la nostra llengua amaga un intent més d'afeblir i esborrar-nos com a col·lectivitat, però a cada atac hi trobaran un poble resistent.

Actualment ens trobem en un País Valencià hereu d'aquestes continues agressions. El tancament de Canal 9 i RTTV va suposar deixar orfe a un poble de mitjans de comunicació en la seua llengua. En l'actual context de procés de reobertura d'estos mitjans cal que exigim que siguen públics, de qualitat i en valencià. Que facen una labor periodística honesta i veraç i que servisquen d'eina per a bastir un poble informat i crític. Tampoc oblidem la censura que patim al País Valencià dels mitjans de comunicació públics com IB3 o TV3.

Però on ens juguem el futur és a les aules, i això l'estudiantat ho tenim molt clar. La supressió de línies d'educació en valencià de la nostra escola pública és un deliberat intent més d'arraconar la nostra llengua al pla folklòric. La immersió lingüística és un model d'èxit en la integració de persones d'arreu que acudeixen al País Valencià, que garanteix l'adaptació de tothom i la supervivència de la llengua pròpia d'un país. Mantindrem la fermesa, doncs, en demandar l'obertura i expansió de línies en valencià a tot el sistema públic educatiu i en rebutjar frontalment la LOMCE, nova llei educativa del govern espanyol que relega el valencià i en fomenta la desvalorització.

És per això que el 12 de desembre tornarem a sortir al carrer. El 12 de desembre ens trobem totes a Castelló per a reivindicar una història, una llengua i una cultura que ens és comuna; i un futur a construir.

"I res més que demanar la cooperació entusiasta del nostre poble en esta obra de depuració, de dignificació, d'estilització de la llengua vernacle, manifestació més autèntica del seu esperit i del seu propi geni."[i]

[i] Fragment de la introducció de les Normes de Castelló